

tykke. Naar vi tænke paa de Estrupske Provisorier, er det klart nok, at de paa-gældende kunde vide, at Lovgivningsmagten ikke vilde give sin Tilslutning til dem. Men om den Handling af midlertidig Karakter, som blev foretagen af Vilhelm Lassen, var det givet, at han maatte gaa ud fra, at han her havde Lovgivningsmagtens fulde Tilslutning, saa at han ikke alene maatte anse sig for berettiget til at handle under den Forudsætning, men ogsaa anse sig forpligtet dertil. Der blev meget rigtigt sagt af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds, at Vilhelm Lassen var en Mand, hvis Ord man kunde stole paa. Men Vilhelm Lassen havde ogsaa den Opfattelse, at Rigsdagen var en Forsamling, man kunde stole paa.

Lad os ganske roligt og koldt se tilbage paa, hvad der skete i Februar i Fjor i Dagene fra 7. til 9. Februar. De allerfleste af de ærede Medlemmer passerede vel i de Dage, hvad man her i Byen kalder Strøget, det skulde være underligt andet, og have set Folk staa i en lang Række foran Detailhandlerbankens Lokaler med Sparekassebøger i Haanden for at hæve deres Penge. Den Gemytlighed, som sædvanlig er udbredt over Københavnerne, og som jeg synes godt om, saa man ikke noget til ved denne Lejlighed. Alvor var præget i alles Miner, det gjaldt om at faa sine Penge, og det var ikke til at undres over, thi mange af dem, der skulde hæve Penge, trængte haardt dertil, man saa mange tarvelig klædte Folk staa og vente til deres Tur kom. Der var udbredt en Alvor over hele Byens Befolkning, som gav sig Udslag baade i Samtaler Mand og Mand imellem og navnlig ogsaa i Pressen, som ofte afbilder Stillingen næsten lige saa nøjagtig som et Fotografiapparat. Der er ingen Tvivl om, at var der ikke blevet grebet ind hurtigt, havde vi haft en Panik, som vilde have medført ikke alene en Bankkrise, men ogsaa en Pengekrise, som vilde have bredt sig ud over Landet og have revet endog solide Forretninger med sig, og som vilde have skabt Vanskeligheder ikke alene rundt omkring i Købstæderne, men ogsaa ude paa Landet. Man behøver blot at studere Pengekrisens Historie i 1857 for hurtigt at blive klar over, hvad saadant noget fører med sig. Da traf man Overenskomsten, Loven blev ført igennem, og man var fra alle Sider enig om, at det var et Skridt, ganske vist af usædvanlig Art, men et Skridt, som var nødvendiggjort af Forholdene, og som ved-

kommende, der havde foranlediget det, skulde høste Tak og Ros for.

Nu fortsatte Vilhelm Lassen med at udvide Garantien til Den lille Laanekasse, som den kaldes, til Banken i Nibe og Banken i Løgstør, der havde Penge til gode hos Nibe-Banken, samt til Banken i Fredericia. Han maatte tro, at ligesom han havde faaet enstemmig Tilslutning hos Rigsdagen til den Overenskomst, han havde truffet om Bankerne den 9. Februar, saaledes kunde han ogsaa gøre Regning paa Tilslutning til den sidste Handling. Thi det maatte staa soleklart for alle hele Februar Maaned igennem, at hvis man tillod, at Panikken brød ud i Fredericia, Løgstør og overfor Laanekassen, vilde det første Skridt, som var gjort, være forgæves. Panikken vilde da gribe om sig og maaske stærkere end ellers. Thi Publikum vilde sikkert sige: Dette er jo langt værre, end nogen havde antaget. Det første Skridt, der er gjort, slaar ikke en Gang til, og medens man troede, at de første Banker var solvente, er ikke en Gang det Tilfældet, i alt Fald ikke for saa vidt Detailhandlerbanken angaar, hvilken Bank i øvrigt var meget kæphøj om Søndagen, idet dens Direktør lod sig interviewe og skældte ud til højre og venstre, skønt det viste sig, at den ikke var solvent. Og man vilde have sagt: Nu er der ogsaa en Række Provinsbanker ved at styrte sammen, hvor vil dette ende. Lad os faa Pengene hjem i Strømpe-skafterne saa hurtigt som muligt. Overfor Udlandet vilde Forholdet sikkert ogsaa have medført Vanskeligheder, om man havde faaet en Fortsættelse af, hvad der var begyndt først i Februar Maaned. Vilhelm Lassen maatte handle, som han handlede.

Nu siger det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), at han havde ikke andet at gøre i det Tilfælde, end at gaa til Rigsdagen. Det var ikke Vilhelm Lassens Synspunkt. Han mente, at han kunde stole saa sikkert paa, at han havde Rigsdagen med sig, at han ikke behøvede paa ny at rejse en Diskussion om dette Emne herinde og derved gøre Forholdene endnu vanskeligere, end de var. Derfor gik han i fuldkommen god Tro til det, han gjorde. Vi maa se paa Forholdene, som de var, og se dem ganske koldblodigt og nøgternt. Saa komme vi ganske vist til et Punkt, hvor jeg har haft en anden Opfattelse end den rigtige; jeg vidste ikke bedre, end at Vilhelm Lassen havde med-